

VIAȚA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

DUMINICA SFÂNTULUI APOSTOL TOMA

itorului. De ce? Pentru că prin Toma nu mai începe nicio îndoială că Hristos a înviat. Să ne amintim că în seara zilei în care a înviat, Hristos trece prin ușile încuiate și se arată celor zece Apostoli descoperindu-le învierea Sa. Dacă s-ar fi rămas doar la vedere, s-ar fi putut afirma că Învierea Sa a fost doar în mintea Apostolilor, că nu a fost o realitate.

Ca să nu rămână niciun semn de îndoială, Dumnezeu îngăduie ca rănilile din trupul Său să fie atinse de Toma. După acest moment, Toma îl mărturisește fără nicio îndoială pe Iisus Hristos ca Domn și Dumnezeu, realitatea Învierii Domnului fiind dovedită astfel încă odată pentru cei care nu puteau crede. Ce s-a întâmplat cu Toma după ce a pipăit rănilile din Trupul înviat al Domnului? A mărturisit dumnezeirea Lui. Nu a spus: cred că ai înviat din morți, ci: „Domnul meu și Dumnezeul meu” (Ioan 20, 28).

Astfel, Toma s-a atins de un trup văzut și l-a mărturisit pe Fiul lui Dumnezeu prezent în trupul Său omenesc înviat. S-a ridicat mai presus de credința prezentă la evrei, conform căreia Dumnezeu este nevăzut și de

neatins. Duminica Sfântului Apostol Toma, a doua după Sfintele Paști, este singura Duminică din anul bisericesc dedicată și închinată unui Sfânt Apostol al Mântuitorului Iisus Hristos.

Nici Petru, corifeul Apostolilor, nici Sfântul Ioan, ucenicul iubirii, și nici chiar Sfântul Apostol Pavel, Apostolul neamurilor, nu au vreo Duminică închinată și dedicată lor. De aceea, contemplând Săptămâna Luminată ca pe un Tabor al perioadei Penticostarului, descoperim în Duminica Tomii lumina Învierii lui Hristos, Care S-a arătat după opt zile ucenicului Său apăsător de îndoială din suflet, intrând prin ușile încuiate, ca să arate și să ne descopere nouă, tuturor, taina și calea spre Sine ca unica „Ușă a oilor”.

Pe de o parte, Duminica Tomii ne revelează înțelesul celor trei cuvinte inspirate ale Sfântului Apostol Toma, „cel numit Geamănul”, din Sfânta Evanghelie de la Ioan: „Să mergem și noi și să murim împreună cu El”, „Doamne, nu știm unde Te duci și cum putem ști calea?” și „Domnul meu și Dumnezeul meu”.

Biserica i-a dedicat Sfântului Apostol Toma prima duminică de după Paști. Este singura duminică din anul bisericesc închinată unui Sfânt Apostol al Mântu-

Sfinții zilei

Sfinții Aristarh, Pud și Trofim

Sfinții Aristarh, Pud și Trofim făceau parte din cei Șaptezeci de Apostoli aleși de Mântuitorul.

Sfântul Apostol Aristarh a fost episcop al Apameei din Siria. Sfântul Apostol Pavel îl amintește în Epistola către Coloseni precum și în cea către Filimon. Sfântul Aristarh a fost arestat în Efes, împreună cu Gaius, de mulțimea care se ridicase împotriva lui Pavel. Sfântul Apostol Pavel le scrie colosenilor: „Vă îmbrățișează Aristarh, cel întemnițat împreună cu mine” (Coloseni 4, 10). În Epistola către Filimon, Pavel îl numește pe Aristarh împreună-lucrător cu mine, așa cum îi numește și pe Marcu, Dimas și Luca.

Sfântul Apostol Pud era din Ro-

ma. Sfântul Apostol Pavel îl pomeneste o data în Epistola către Timotei (II Timotei 4, 21). La început, casa lui Pud a fost un liman al celor mai de frunte apostoli, iar mai târziu ea a devenit un locaș de închinare, numită Biserica Păstorilor.

Sfântul Apostol Trofim, potrivit Faptelor Apostolilor (Fapte 20, 4), era originar din Asia. Acesta l-a însoțit pe Apostol în călătoriile lui. În Epistola a doua către Timotei, Sfântul Apostol Pavel afirmă: „Pe Trofim l-am lăsat în Milet, fiind bolnav” (II Timotei 4, 20).

Sfinții Aristarh, Pud și Trofim au murit prin decapitare, împreună cu Sfântul Apostol Pavel, în timpul persecuției lui Nero.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, Iisuse Hristoase miluiește-ne pe noi!

Numele lui Dumnezeu este iubire. Prenumele Său – Libertate

Ca preot, te confrunți uneori cu cereri neobișnuite. De la „a deschide cartea”, până la a se solicita „părțile pentru acasă”, a citi o rugăciune pentru „dezlegarea cununilor” sau a se cere voie „să se dea de pomană” la Prohodul Domnului (că doar e o înmormântare, nu?), credeam că le-am auzit pe toate. Până când, nu demult, o persoană m-a contactat telefonic, cerându-mi să-i botez din nou copilul, doar pentru că se certase cu nașul acestuia și își dorea un alt naș. Bietul om chiar nu știa că **botezul nu se repetă niciodată**, încât a trebuit să duc serioasă muncă de lămurire pentru a-l convinge să se împace cu situația dată. Nu trebuie să facem un sondaj de opinie pentru a constata, cu tristețe, că mulți dintre cei ce se consideră credincioși nu știu, de fapt, în Cine cred și de ce. E și vina noastră, a preoților, că nu facem suficientă cateheză, mai ales în situații precum o cununie, un botez, o înmormântare sau o sfeștanie. Adică atunci când îi poți atinge cu un cuvânt lămuritor și pe cei ce dau pe la biserică „din an în Paști”.

Cele mai dificile situații – cel puțin pentru mine – sunt cele în care omul vine cu o durere și așteaptă de la tine o soluție. Nu intră în această categorie cei ce dau, spre exemplu, un pomelnic să le meargă bine firma sau să câștige la loto. Pe aceștia încerc să-i lămuresc că Dumnezeu nu este o mașină de împlinit dorințe. Că nu e suficient să pui o fisă, două, și să aștepți să-ți pice din tonomatul Cerului râvnita pară mălăiață. Sunt ei cam descumpăniți când află că nu așa „funcționează” Dumnezeu, dar nu caut să le îndulcesc deloc dezamăgirea. Au nevoie de un mic șoc pentru a se trezi la realitate și a conștientiza că Dumnezeu este dragoste, libertate și smerenie, iar nu o amuleta care-ți aduce putere, bogăție sau celebritate. Cei în fața cărora îmi este cel mai greu sunt cei ce chiar au o suferință – sufletească sau trupească, și se așteaptă ca Dumnezeu să intervină în viața lor. Fie e că e vorba de boli, mai ales de cele incurabile, fie că e vorba despre un soț bețiv, despre un copil care a luat-o razna și a ajuns la închisoare, fie că vorbim despre greutăți financiare sau despre lipsa unui loc de muncă – întotdeauna în spate este o problemă reală, presantă și dureroasă. Chiar și când cineva își dorește să găsească persoana potrivită spre a se căsători – tot nu poți să rămâi impasibil. Ce poți face în astfel de cazuri?

Am mari rezerve față de soluțiile celor ce „prescriu”, la foc automat, „x acatiste în y zile, z metanii și de restul închinăciuni”. Orice fel de rugăciune sau de nevointă este bună, atâta vreme cât nu capătă accente magice (și tragice!). Unui bolnav de cancer îi poți recomanda **acatistul Sfântului Nectarie** și bun lucru faci. Dar dacă acest suferind nu învață a-L cunoaște pe Iisus Hristos ca Domn și Mântuitor, dacă nu se spovedește și nu e decis să-și schimbe viața, împlinind poruncile

Autor: Pr. Constantin STURZU
Sursa: doxologia.ro

Am mari rezerve față de soluțiile celor ce „prescriu”, la foc automat, „x acatiste în y zile, z metanii și de restul închinăciuni”. Orice fel de rugăciune sau de nevointă este bună, atâta vreme cât nu capătă accente magice (și tragice!).

Lui, atunci nu am obținut mare lucru. În loc să insufilăm omului o credință vie, lucrătoare în inima lui, îl împingem în zone vecine cu superstiția.

Cine caută ajutor în Biserică trebuie să înțeleagă că aici e locul în care e chemat să-L întâlnească pe Dumnezeu Însuși. Pentru unii nu e suficient, într-adevăr. Ei au, la o astfel de „oferă”, reproșuri înrudite cu cele ale Marelui Inchizitor în fața lui Iisus, genial descrise de Dostoievski în *Legenda cuprinsă în romanul său, „Frații Karamazov”*. Omul e dornic de a obține o soluție concretă la problemele sale, cum de noi îi oferim ceva atât de abstract, precum Dumnezeu? Sau, ca să luăm un exemplu mai accesibil, situația seamănă cu cea descrisă în cel mai cunoscut film american de Crăciun, „Viața e minunată” (1946). Personajul principal, George, aflat în pragul sinuciderii din cauza unei sume mari de bani pierdută, poartă următorul dialog cu îngerul său păzitor, trimis de Dumnezeu pe pământ să-l ajute: „Nu se întâmplă să ai la tine 8.000 de dolari?” – întreabă neîncrezător George pe bătrânelul ce se declara a fi înger. „O, nu, noi nu folosim bani în Rai”. „A... da, tot uit asta. Numai că aici, jos, ei sunt foarte folositori”, încheie George, înainte de a primi un dar cu mult peste teancul de bancnote râvnit: darul de a vedea cum ar fi fost lumea dacă el nu s-ar fi născut.

Și totuși, dacă cineva ajunge să ceară ceva lui Dumnezeu, de ce nu primește? Îi este atât de greu lui Dumnezeu să îndeplinească o dorință? O explicație pentru lipsa de reacție divină ar fi cea oferită de Sfântul **Apostol Iacov**, în Epistola sa: „vă sfătuiți și vă răz-

boiți, și nu aveți, pentru că nu cereți. Cereți și nu primiți, pentru că cereți rău, ca voi să risipiți în plăceri” (4, 2-3). Sunt situații care întăresc această sentință. Spre exemplu, unii s-au vindecat de boli cumplite, pentru ca apoi să-și risipească din nou sănătatea printr-o viață trăită în excese și în păcate grele. În alte cazuri, cererile noastre nu primesc răspuns din pricina slabei credințe sau a necredinței noastre. Mântuitorul nu e mincinos când îndeamnă: „**Toate câte cereți, rugându-vă, să credeți că le-ați primit și le veți avea**” (Marcu 11, 24). Poate nu întotdeauna vedem împlinite cererile noastre exact așa cum ne imaginăm noi că ar trebui, dar cu siguranță ele nu rămân fără un răspuns din partea Proniei divine.

Și chiar dacă uneori pare că nu aude rugăciunile noastre, tăcerea lui Dumnezeu nu e motiv de infantilă îmbufnare din partea noastră. Ne place adesea să spunem că **numele lui Dumnezeu este iubire** (cf. I Ioan 4, 8). Extrem de greu însă acceptăm că **prenumele Lui este Libertate** („Domnul este Duh, și unde este Duhul Domnului, acolo este libertate” – II Corinteni 3, 17). Așadar, Dumnezeu nu poate fi obligat sau determinat să facă un anumit lucru. El ne iubește, fără doar și poate, dar adesea dragostea Lui nu se manifestă așa cum ne așteptăm noi. El este Persoană, și nu energie impersonală accesibilă printr-o incantație. Noi ne lăudăm că avem dreptul de a-L respinge pe Dumnezeu, pentru că El ne-a creat liberi. Atunci de ce ne vine așa de greu să acceptăm că și El are libertatea de a răspunde cererilor noastre după cum voiește și după cum crede că e mai bine?